

ÖFVER

Segren vid Hogland

DEN 17 JULII 1788.

AF

CARL GUSTAF LEOPOLDT,

En af Svenska Academien.

STOCKHOLM,

TRYCKT I KONGL. TRYCKERIET, 1788.

Anmärkning.

Man lär ej undra om dessa svaga verser, nästan framförtade i varmen af den första glädjen öfver våra vapens lyckliga framgång, i anseende til förloppet af slaget hvarken äga den fullständighet eller noggranhet, som först senare underrättelser kunna göra möjlig: underrättelser hvilka ännu detta ögonblick, då detta af trycket utgifves, icke kommit til allmänhetens kännedom. Man har följt dervid de måst öfverensstämmande berättelser: de viktigaste deribland, och hvilka man lagt til grund, innehålla: At Ryska Sjömagten, så väl til antal af Skeppen som manstyrka, öfvergått vår: At et tåmeligt antal Engelska Skepps-Commendurer befunnit sig på Ryska Flottan: At fördelen af vinden varit på Ryska sidan, hvarigenom händt at skadan af des canonad farligast träffat sjelfva Skeppen i vår sida, hvilka under tyngden af det påliggande vädret merendels gifvit större delen af botten blott för de fiendtliga kulorna: At vårt Amiral-Skepp ensamt försvarat sig emot det Ryska, bistått af tvänne andra: At Hertigen, med en tapperhet som en Note hvarken är tillräcklig eller värdig nog at berömma, athållit et anfall af så ytterlig våda, och at des val, värdigt en Svensk Prins, uttryckeligen varit det som Poëmet gifver tillägga: At Grefve Baltzar Horn, som ock igenom de får han undfått afled strax efter drabningen, tillika med en annan ännu lefvande Flagg-Chef, varit de hvilka med förlust af redan gjorde Priser kommit Hertigen til undfättning och fördrifvit fienden. Allmänna rycket, (åtminstone en tillätelig grund för Poësin,) tilligger at den berömde Greig, antingen genom någon blessure ur stånd fatt at vidare sjelf anföra drabningen, eller af hvad helst för annan orsak tvungen at öfvergifva Amiral-Skeppet, sedan genom et Lag ifrån Hertigens hela akterdelen deraf blifvit inskuten, vid detta vidriga tilfälle aldeles förlorat den sinneslikhet, som är en stor Anförares första egenkap, och icke mera varit mäktig utbroten af sin bitterhet. Hvilken helst af dessa sednare omständigheter som må vara af rycket antingen tillagd eller förändrad, så blir dock det hufvudsakliga af förloppet sanning. Sanning, at Försynen välsignat våra vapen med en ärorik seger; Sanning, at vår Nation genom en så hedrande början synes bereda sig at til sjös upå det ryckte des vapen redan til Lands förvärfvat henne, och at bägge Nationerne blifva hvarannan den inbördes aktning skyldige, som bevisen af en verkelig tapperhet å ömse sidor fördrä.

Mån ej et smickradt hopp min höjda fjäl bedrager!
Nej Sverges frögd är trygg: och GUSTAF segrat har!
O GUSTAF ADOLPHS blod! O Fosterlandets Far!
Hvad glädje? Åran har ej mera någon Lager,
Som, til sit läroprof, min Hjertes hand ej skar!
Han fegrar! (hvilket ord!) och huru? med en ära,
Så värd Hans tappra Folk, Hans Ryckte och Hans Ätt!
Han fegrar! (hör mig verld!) och fegrar på et fätt,
Som Sverges fiender skal lära
At göra Hans förtjenst och Svenska namnet rätt!

Spotsk, fänkte du din blick, förmätna Monarkiinna!
På Svensken, i det lugn han under GUSTAF njöt:
En Son af Smaken blott du hemligt log at finna,
Med Lyran på den arm som fordom Throner bröt,
Och glömsk af Fädrens lag, at slupa eller vinna!
Le ej! Han har ej glömt den konst Han sjelf dig lärt,
Ej glömt at krigets blixst mot stolta grannar fända!
Hans kölar, re'n i fart, Hans segel, redan spända,
Af Himlarne ej mer än vindens gunst begärt.

Förblindad af et hopp som verldens välde famnar,
Med Englands köpta vett til dina kölars magt,
Och skallet af et namn som sträcks från tvänne hamnar,
Du tror at tvänne haf du re'n i bojar lagt!

Men räds i utländsk fegd, Den inländsk yra tucktat!
Sjelf Qvinna, räds en Prins, som talar til Sin Här!
Var vifs den Konungs namn skal hastigt blifva fruktadt,
Hvars skullra kneckten trängt bland rökande gevär!
Var vifs, at Wafa-blod, som än med lifvet sprider
I trenne Hjeltars bröst et evigt Namns begär.
Har mod at pröfva än de svärdens tyngd du smider,
Och trötta Rycktets flygt ännu en fölgd af tider!

Vid dessa kölars dån som sig mot Sverge vänt
Neptunus räknar skrämde, ur böljan, dina dukar.
Canonen, ur sit gap, din hälsning redan fänt,
Och hafvet, höljdt af rök, en skörd af offer flugar.
Du strider, lika tjent af trenne Element:
Vi, — emot Vind och Haf och öfverlägsen styrka!
Hvad konst beskyddar oss? Den första, Svensken känt;
Vår enda fäkra konst at fegrens fördel yrka;
Den konst at dö med mod för den Monark vi dyrka!

Der — under vädrens tyngd — med sidan upvänd fräckt
För dundret af dit lag, — och feglet fänkt i vågen,
Hvars är den djerfva köl, af tusen åskor bräckt,
Som slås ännu mot tre? slås, lika oförskräckt
Med Hafvet i sin barm, och Ljungelden i tågen?

Kän

Kän CARL, förmätne Greig! ej af Hans vimplars pragt,
Ej af den gylne bog, hvars prydnad röken höljer;
Men af Hans val at dö; af det beslut han följer:
Förr sunken eller sprängd, än i en oväns magt!

Men räds af din triumph, at endast hoppet njuta!
Räds, mot en WASA Prins, som Svenskars bistånd fått,
At åtta segrars längd med en förlust besluta,
Som röfvar dig dit namn af böljans Öfverdrott!
Horn! det var gömt åt dig, at af den äran skryta,
Med äran af dit rof, och med dit blod betald,
At låna CARL de slag, som stridens utfigt byta,
Och höra Hafvens Kung, förbittrad, fly och ryta,
Likt Nubiens skogars Kung, af spjutets nulling qvald!

Så hör det WASAR til, at världens häpnad göra.
Så lyfte GUSTAFS arm, i blomman af des vår,
Med tretti lagrars bädd, från Tillys hvita hår,
Den helgd af *Segrens Son*, han trodt i grafven föra,
Det namn af *Härsars skräck*, han fökt i sexti år!

Min Konung! åt et bröst som lyfts med Sverges Söner,
Förlåt om nitets högd et vågadt utbrott ger:
Med Lagrens vundna krans på den Oliv dig kröner,
För Din odödlighet, hvad kan Du söka mer?

Dit Rike frelst af Dig: Lag stiftad: fjelfsväld tuktdadt:
Din blick til jordens bruk, til slögd och vapen sträckt:
Förtjensten fökt med nåd: rätt skyddad: snillet väckt:
Den Svenska borgarn trygg: det Svenska namnet fruktadt;
Hvad mödor! — och som dock ej Aggets brånad släckt!
Men ryt, förfälde barn af Kunga-hatets anda,
Hvart når dit hefa skrän? betar det Svenska bröft,
I Segrens högre fång, at GUSTAFS ära blanda
Med slagna fienders och fångna kämpars röst?
Du kan ej mera här en Smickrets hvifkning kalla
De rop beundrans våld ur våra hjertan ryckt:
Hör dessa samma rop från Hoglands högder skalla,
Och jaga, vädren likt, de brutna Ryffars flyckt!

Och Du, hvars stolta flagg en blodig bölja ärar,
CARL! värd det stora namn som verlden än förfärrar,
Den Ocean du gjort til vittne af Dit mod,
Med bäfvan, från i dag, skal dina segel gunga,
Des bölja fänka sig när Dina thordön ljunga,
Och färgas, från Din köl, af altid hämnadt blod.

Calliope, som nu i GUSTAFS länder,
Ej endast fångens lön, men ock des ämnen har,
Stig opp! Trompetten tag: den ägnar GUSTAFS dar:
Fyll med de Hjeltars namn Europas hundra fränder,
Som stridt för Sverges rätt och dödt för des försvar!

Sjung

Sjung dessa Lagrars glans, dem de på böljan skurit,
Och må, vid ljudet af din röst,
De mödrar tröflas, som dem burit,
Och glädjen finna väg til deras makars bröst!

---

3. Osa. Kaunoh. ja taide 2.
Osa. Kaunoh. ja taide 2.
Osa. Kaunoh. ja taide 2.
Osa. Kaunoh. ja taide 2.